

Sygn. akt I ACa 127/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek SSA Sławomir Jamróg (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuraturze Rejonowej w Gorlicach

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 22 października 2014 r. sygn. akt I C 1434/13

- 1. oddala apelację;**
- 2. odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania apelacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Nowym Sączu na rzecz adwokata A. K. kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote) w tym 1.242 zł podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 127/15

UZASADNIENIE

Powódka B. S. w pozwie przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w Gorlicach domagała się zasądzenia kwoty 500.000 zł zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania wskazała, że doszło do naruszenia jej dóbr osobistych tj. dobrego imienia oraz godności poprzez dokonanie oceny w postępowaniu przygotowawczym, że powódka konfabuluje i w konsekwencji umorzenie postępowania karnego co obniżyło wiarygodności powódki w oczach rodziny tj córki.

Obniżono samoocenę powódki i straciła ona zaufanie do wymiaru sprawiedliwości, Naruszenia miał dopuścić się Prokurator Tadeusz Cebo w sprawie Ds. 1614/12/D o kradzież dokumentów który nie przesłuchał powódki jako pokrzywdzonej w sprawie Ds 1614/12/D i bezzasadnie przyjął że do kradzieży nie doszło.

Strona pozwana - Prokuratura Rejonowa w Gorlicach wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Zaprzeczyła, by na skutek zachowania funkcjonariuszy doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki. Zauważyła, że z zawiadomienia powódki o popełnieniu na jej szkodę kradzieży toczyły się dwa postępowania nadzorowane przez Prokuraturę Rejonową w Gorlicach o sygn. Ds 672/12 oraz Ds 1614/12, które zakończyły się postanowieniami o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Strona pozwana zaakcentowała, że zachowanie funkcjonariuszy prokuratury nie nosiło cechy bezprawności. Ponadto powódka wsunęła wygórowane żądanie zadośćuczynienia, całkowicie nieadekwatne do ewentualnego naruszenia. Nie zaskarżyła postanowień o odmowie wszczęcia dochodzeń, a postępowanie o zasądzenie zadośćuczynienia nie może prowadzić do wzruszenia prawomocnych orzeczeń karnych. Powoływany przez powódkę prokurator T. C. nie wykonywał żadnych czynności w postępowaniach toczących się z zawiadomienia powódki. W związku z powyższym powództwo jako nieuzasadnione powinno zostać oddalone (k.51).

Wyrokiem z dnia 22 października 2014r. sygn. akt I C 1434/13 Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił powództwo (pkt I) , przyznał ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Nowym Sączu adw. A. K. z z kwotę 8.856,00 zł brutto w tym kwotę 1.656,00 zł podatku VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, (pkt II) oraz zasądziła od powódki B. S. na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 500,00 zł) tytułem zwrotu części kosztów procesu (pkt III)

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. S. zamieszkuje w L. wraz z matką C.. Od lat 90-tych ubiegłego wieku leczy się na schizofrenię paranoidalną. W dniu 10 kwietnia 2012 r. powódka złożyła zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Gorlicach o kradzieży jej prawa jazdy, do czego miało dojść pomiędzy B. a G..

Na skutek zawiadomienia złożonego przez powódkę Komisariat Policji w B. podjął czynności sprawdzające prowadzone w sprawie o sygn. Ds 672/12. Powódka została wezwana na dzień 24 kwietnia 2012 r., lecz pomimo odebrania wezwania przez matkę nie stawiała się. Nie stawiała się także na kolejne wezwanie dnia 04 maja 2012 r. Postanowieniem z dnia 08 maja 2012 r. asp. sztab. M. C. postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia w sprawie ukrycia prawa jazdy kat."B" wraz z innymi bliżej nieustalonymi dokumentami na nazwisko B. S., które miało miejsce w dniu 01 marca 2012 r. w bliżej nieokreślonym miejscu pomiędzy B. a G., tj. o czyn z art. 276 § 1 k.k. - wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu, tj. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Postanowienie to zatwierdził prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorlicach M. T.. Pomimo dwukrotnego awizo powódka nie odebrała postanowienia. Od kwietnia do lipca 2012 r. powódka przebywała na Oddziale Psychiatrycznym Szpitala w G. W piśmie z dnia 30 lipca 2012 r. powódka po raz kolejny złożyła do Prokuratury Rejonowej w Gorlicach zawiadomienie o kradzieży jej dokumentów, tj. prawa jazdy oraz pieniędzy w kwocie 800 zł. Wyjaśniła, że podczas pierwszego zgłoszenia w kwietniu nie podała informacji o pieniądzach, ponieważ była w szoku i nie zna losów pierwszego zgłoszenia, ponieważ przebywała na leczeniu. Na skutek zawiadomienia powódki było prowadzone kolejne postępowanie w sprawie o sygn. akt Ds 1614/12, tym razem przez Komendę Powiatową Policji w G.. W postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2012 r. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie kradzieży w dniu 10 kwietnia 2012r. w G. na ul. (...) portmonetki z zawartością pieniędzy w kwocie 780 zł, gdzie łączna wysokość strat na szkodę B. S. wyniosła 810 zł - wobec stwierdzenia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Postanowienie zostało zatwierdzone przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorlicach R. P.. Powódka odebrała postanowienie. Złożyła zażalenie, lecz je cofnęła. Podczas wykonywania czynności sprawdzających funkcjonariusze dokonali przesłuchania matki powódki C. S. (1) w miejscu zamieszkania w L. (...). By zapewnić swobodę wypowiedzi świadkowi, wyprosilili powódkę z pomieszczenia, gdzie dokonywali przesłuchania, powódka wyszła na zewnątrz. Poczuli się dotknięta tym, że jej rodzina jest rozpytywana na okoliczność złożonego przez nią zawiadomienia o popełnieniu na jej szkodę kradzieży. Dopiero po roku, w piśmie z dnia 06 sierpnia 2013 r., skierowanym do

Prokuratury Rejonowej w Gorlicach, powódka wyraziła stanowisko o pokrzywdzeniu jej postanowieniem o odmowie wszczęcia dochodzenia. Zarzuciła działanie w znowie przez st.sierż. Ł. Z. (1) i prokuratora T. C., którzy zarzucili jej konfabulację. Powódka zgłosiła do Komendanta Powiatowego Policji w G. żądanie zapłaty kwoty 100.000 zł, który pouczył ją o prawie dochodzenia roszczeń na drodze postępowania cywilnego. Poinformował też o braku uchybień w postępowaniu funkcjonariuszy interweniujących w sprawach powódki. Na skutek zawiadomienia powódki z dnia 30 sierpnia 2012 r. zostały wszczęte postępowania sprawdzające do sygn. l.dz.1932/12, (...) 521/12 oraz Ds 1614/12/D, podczas których zaszła konieczność rozmowy z matką powódki C. S. (1). Rozmowa odbyła się w miejscu zamieszkania w L.(...). Podczas wykonywania czynności funkcjonariusze wyprosilili powódkę z pomieszczenia, by zapewnić swobodę wypowiedzi C. S. (1), powódka dobrowolnie wyszła, nie została zaś wyrzucona z pomieszczenia jak zarzucała. Wszelkie czynności policyjne były wykonywane zgodnie prawem. Odpowiedź na pismo powódki wystosował także prokurator Prokuratury Rejonowej w Gorlicach R. S. również pouczając powódkę o drodze postępowania cywilnego właściwej do dochodzenia roszczeń pieniężnych Powódka prowadzi gospodarstwo domowe z matką. Pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości około 837,34 zł miesięcznie. Córka powódki L. zamieszkuje w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dołączonych do akt dokumentów, dokumentów z akt spraw Ds 672/12 oraz Ds 1614/12 Prokuratury Rejonowej w Gorlicach . Sad pierwszej instancji oddalił wniosek powódki o przesłuchanie świadków C. S. (1), L. S., Ł. Z. (2) oraz funkcjonariuszki KPP w G. uznając, że zawnioskowane dowody nie mają znaczenia dla rozpoznania sprawy w aspekcie braku bezprawności działania funkcjonariuszy Policji.

Sąd Okręgowy odwołując się do art. 24 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 448 k.c. omawiając przesłanki odpowiedzialności za naruszenie dóbr wskazał, że nie wykazano bezprawności czynności w toku postępowań , które prowadzono pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Gorlicach . W pierwszym postępowaniu powódka nie stawiała się na dwukrotnie wyznaczone terminy stawiennictwa. Policja oprócz lakonicznego zgłoszenia nie dysponowała żadnymi innymi dokumentami lub dowodami popełnienia przestępstwa. Z tej przyczyny postanowieniem z dnia 8 maja 2012 r. odmówiono wszczęcia dochodzenia, co zatwierdził prokurator PR w G. M. T.. W drugim postępowaniu powódka została przesłuchana jako świadek bezpośrednio po zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa. Po zapoznaniu się z dokumentami poprzedniego postępowania także odmówiono wszczęcia dochodzenia, co zatwierdził prokurator PR w G. R. P.. Powódka nie złożyła zażaleń od powyższych postanowień. Żadnego z powyższych postanowień nie zatwierdził prokurator T. C.. Nie podejmował on czynności w tych postępowaniach z udziałem powódki, nie składał podpisów pod dokumentami. Brak zatem po jego stronie legitymacji bierniej jako pracownika Prokuratury Rejonowej w Gorlicach.

Odmowa wszczęcia dochodzenia była oparta na podstawach prawnych, nie była zatem bezprawna. Na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie wszczynają się postępowania gdy brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Odnosi się to do sytuacji, gdy nie zebrano dostatecznych dowodów na potwierdzenie zaistnienia czynu. Z przedstawionych przez powódkę informacji nie wynikało, czy istotnie dokumenty i pieniądze zostały jej skradzione, czy też je zgubiła, ponieważ miała otwartą torebkę, w której umieszczona była portmonetka. Powódka powoływała się także na niewłaściwe zachowanie funkcjonariuszy KPP w G., którzy przesłuchując jej matkę, wyprosilili powódkę z domu. Pozwanym w sprawie nie był Komendant KPP w G.. Dodatkowo prawidłowe były działania funkcjonariuszy prowadzących czynności sprawdzające, następnie zatwierdzane przez prokuratora. Świadkowi bowiem należało zapewnić swobodę wypowiedzi. Z tego powodu uzasadnione było wyproszenie powódki z pomieszczenia, w którym odbywało się przesłuchanie. Subiektywne przekonanie powódki o naruszeniu jej dóbr osobistych nie zasługuje na ochronę, o ile nie znajduje zrozumienia w obiektywnym odbiorze takich sytuacji. Z punktu widzenia zaś bezstronnego obserwatora działanie Prokuratury nie uwłaczało osobie, która złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Postępowanie karne jest wszczynane, o ile istnieją uzasadnione podstawy - podejrzenia, a powódka takowych nie dostarczyła. Z tych przyczyn odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawach z jej zawiadomienia. Z samego zaś faktu złożenia zawiadomienia, po którym nie nastąpiło wszczęcie postępowania, nie można wnioskować, że powódka okazała się niewiarygodna w oczach rodziny, lub członkowie rodziny stracili wiarę w organa ścigania. Postępowanie przygotowawcze toczy się na podstawie przepisów procedury karnej, która przewiduje także narzędzia tamowania postępowań nieuzasadnionych np. takich, w których podejrzenie popełnienia czynu zabronionego nie zostało wystarczająco wykazane. Powódce przysługiwał środek zaskarżenia na odmowę wszczęcia dochodzenia,

jednak powódka nie skorzystała z niego. Powoływanie się zatem po około 2 latach od zdarzeń, którymi poczuła się dotknięta, w postępowaniu cywilnym na naruszenie dóbr osobistych, jest nieprzekonujące i wątpliwe. Brak więc było podstaw zastosowania art. 23, 24 i 448 k.c. i powództwo zostało oddalone. Sąd pierwszej instancji nie znalazł także podstaw do uwzględnienia roszczenia na bazie norm art. 417 w zw. z art. 445 § 1 i § 2 k.c. Nie wykazano bowiem niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej przez funkcjonariuszy Prokuratury, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a wskazanym działaniem strony pozwanej. Sąd Okręgowy omówił także brak możliwości ewentualnego zastosowania normy art. 417² k.c. albowiem nie zostało wykazane, by powódka poniosła jakakolwiek szkodę na osobie w związku z odmową wszczęcia dochodzenia. Powódka kierując się silnym subiektywnym poczuciem pokrzywdzenia wysunęła wysokie żądanie zadośćuczynienia. Jej subiektywne odczucie nie znajduje usprawiedliwienia w obiektywnym odbiorze przebiegu zdarzenia, które rysowało się jedynie jako poprawne wypełnienia obowiązków ustawowych służb mających stać na straży porządku i bezpieczeństwa obywateli. Ich działania nie naruszały obiektywnie dóbr powódki. Z tej przyczyny powództwo zostało w całości oddalone. Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowił art. 102 k.p.c. W ocenie Sądu zarówno z uwagi na sytuację życiową i majątkową powódki, jak i ze względu na przebieg procesu należało zastosować zasady słuszości i obciążyć powódkę jedynie częściowo kosztami procesu należnych przeciwnikowi tj kwotą 500 zł. Mimo trudnej sytuacji majątkowej powódki uzasadnieniem dla obciążenia jej choć częściowo kosztami była okoliczność, że powódka wszczyna liczne postępowania sądowe, głównie przeciwko jednostkom Skarbu Państwa. Korzysta przy tym ze zwolnienia od kosztów sądowych oraz pomocy zawodowego pełnomocnika ustanowionego z urzędu. Pomimo bezzasadności jej roszczeń, które są oddalane, wszczyna kolejne postępowania. Jest pouczona o konieczności wglądu w koszty jakie generuje, lecz pouczenia w tym przedmiocie nie dają rezultatu. Powódka zna wartość pieniądza, gospodaruje swoimi skromnymi funduszami, sama załatwia sprawy urzędowe, nie została ubezwłasnowolniona. Powinna zatem ponosić choć w niewielkim stopniu koszty inicjowanych spraw sądowych. Pełnomocnikowi z urzędu Sąd Okręgowy przyznał wynagrodzenie ze środków Skarbu Państwa według stawek minimalnych na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2014r. t.j. poz.635) oraz §6 pkt 7 i §2 ust.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. t.j. poz.461).

Od tego wyroku apelację wniosła powódka, zaskarżając orzeczenie w pkt I i III, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na wadliwym uznaniu , że:

a) na powódce jako pokrzywdzonej spoczywa ciężar dostarczenia podstaw wszczęcia postępowania karnego podczas gdy Policja i Prokuratura powinny wyjaśnić sprawę w sposób wnikliwy zabezpieczając interesy pokrzywdzonej, czego nie zrobiono , w szczególności nie zabezpieczono dowodów z monitoringu poczty tj z miejsca kradzieży , nie przesłuchano pracowników poczty arbitralnie zakładając , że powódka konfabuluje, ponadto nie przesłuchano powódki , czym naruszono jej dobra osobiste,

b) wszystkie czynności w zakresie postępowania sprawdzającego były wykonywane zgodnie z prawem , podczas gdy funkcjonariusze ci przesłuchując matkę powódki C. S. (2) w jej miejscu zamieszkania wyrzucili powódkę wbrew jej woli z pomieszczenia w którym dokonano przesłuchania , zatem takie działanie Policji należy uznać za bezprawne i zawinione,

c) Prokurator zatwierdzający umorzenie dochodzenia , bez uprzedniego wysłuchania powódki postąpił prawidłowo, podczas gdy winien w danych okolicznościach przesłuchać powódkę zgodnie z zasadami współżycia społecznego , w szczególności ustalić gdzie aktualnie przebywa i dlaczego nie odbiera korespondencji,

2) naruszenie przepisów postępowania a to:

a) art. 233§1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów poprzez:

- odmowę wiary zeznaniom powódki , podczas gdy szczerze i naturalnie przedstawiła prawdziwy przebieg zdarzenia nie mając powodu do zniekształcenia ,

- bezzasadne przywiązanie wagi do choroby powódki podczas gdy okoliczność ta nie ma znaczenia w sprawie,

- arbitralne przyjęcie, że wyjaśnienia powódki są wątpliwe w oparciu o okoliczność , że pogódka nie złożyła zażalenia na postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia,

b) art. 328§2 k.p.c. poprzez brak w uzasadnieniu wyroku wskazania przyczyn , dla których sąd odmówił wiarygodności dowodom z zeznań powódki w zakresie bezprawności działania funkcjonariuszy Policji w trakcie czynności w postępowaniu sprawdzającym, podczas gdy zeznania te są logiczne , spójne a więc wiarygodne,

c) art. 217§1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. wskutek oddalenia wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków C. S. (1) , L. S., Ł. Z. (2) oraz funkcjonariuszki KPP w G. podczas gdy ma to znaczenie dla rozstrzygnięcia w szczególności dla wykazania rozmiaru szkody na zdrowiu powódki jak również dla wykazania bezprawności działania funkcjonariuszy Policji.

Powódka wniosła o zmianę wyroku w pkt I poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa –Prokuratury Rejonowej w Gorlicach na rzecz powódki kwotę 500000zł wraz z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty a ponadto w pkt III poprzez oddalenie wniosku Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa o zwrot kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jak też przyznanie pełnomocnikowi urzędu kosztów zastępstwa , które nie zostały pokryte. Z ostrożności apelująca wniosła o odstąpienie od obciążenia jej kosztami postępowania apelacyjnego.

Strona pozwana wniosła oddalenie apelacji i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sad Apelacyjny uznał za własne ustalenia Sądu Okręgowego i zważył co następuje:

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 233§1k.p.c. Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej oceny przebiegu postępowania sprawdzającego na podstawie dowodów z dokumentów i ta ocena nie była dowolna. Także ocena wrażliwości powódki dokonana przez przyzmat charakteru schorzenia powódki nie narusza ani zasad logiki ani też zasad doświadczenia życiowego. To właśnie ze względu na subiektywność odczuć i spostrzeżeń nie oparto ustaleń na jej zeznaniach. Wprawdzie można podzielić stanowisko apelującej , że nie ma ona obowiązku w postępowaniu sprawdzającym wykazania podstaw do wszczęcia postępowania karnego , jednakże miała ona wykazać , że doszło do naruszenia jej dóbr osobistych na skutek działania lub zaniechania Prokuratury. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby lecz naruszenie musi mieć charakter obiektywny (tak też wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 953/00, LEX nr 55098 i z dnia 11 marca 1997 r., sygn. akt III CKN 33/97, OSNC 1997/6 - 7/93). Obiektywnie sama odmowa wszczęcia postępowania karnego czy odmowa przesłuchania nie godzi w dobre imię czy też w godność osobistą osoby składającej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. W tym kontekście stan zdrowia powódki miał znaczenie dla usprawiedliwienia subiektywnych przeżyć powódki a więc ta okoliczność miała pewne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Odmowa wszczęcia postępowania karnego przy zgłoszeniu kradzieży może natomiast zagrażać prawom majątkowym powódki, gdyż ewentualne niewykrycie sprawcy może narazić pokrzywdzonego na niemożliwość odwrócenia skutków kradzieży. Taka odmowa jednak w typowym przebiegu zdarzeń nie powoduje uszczerbku na zdrowiu człowieka. Sąd Apelacyjny podziela także rozważania Sądu Okręgowego w kwestii braku bezprawności działań Policji i Prokuratury. Zasadniczo osoba , której dobra zostały naruszone nie ma obowiązku wykazania bezprawności działania, gdyż z uwagi na treść art. 24§1 k.c. to naruszyciel ma obowiązek wykazać, że jego działanie nie było bezprawne. W tym jednak przypadku uprawomocnienie się umorzenia postępowania karnego oznacza, domniemanie legalności działania prokuratury. Ocena dowodów zebranych w postępowaniu przygotowawczym i na tej podstawie weryfikacja czy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa

a w konsekwencji potrzeba wszczęcia postępowania karnego, to element działania organu tego postępowania. Takie więc działanie, które jest przewidziane przepisami postępowania karnego nie ma charakteru bezprawnego. Zgodnie z art. 465§2 k.p.k. powódce przysługiwało zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia. Jeżeli nie wniosła ona zażalenia to należy przyjąć, że uznawała, że takie orzeczenie nie narusza jej praw. W takim przypadku sąd powszechny nie jest władny weryfikować prawidłowości umorzenia a tym samym ocenić czy prawidłowo zostały tamże pominięte inne czynności możliwe do przeprowadzenia np. analiza monitoringu czy dodatkowe przesłuchanie powódki. Tu należy zauważyć, że powódka została przesłuchana w dniu 16 sierpnia 2012r. przez Ł. Z. (2) i nie wniosła uwag do treści przesłuchania. To ten Policjant uznał, że zeznania powódki nie są dostateczne do wszczęcia postępowania a prokurator jedynie zatwierdził tę czynność na podstawie art. 305§3 k.p.k. w zw. z art. 325e§2 k.p.c. Żaden przepis prawa nie przewiduje obowiązku ponowienia przez prokuratora dowodów sąd zarzut, że prokurator nie przesłuchał powódki jest nieadekwatny. Skoro więc nie doszło do uchylecia postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania karnego to należy przyjąć, że było działanie w ramach obowiązującego porządku prawnego, zgodne z interesem społecznym. Przerzuca to na powódkę obowiązek wykazania że w toku prowadzonego przez Policję lub Prokuraturę postępowania doszło do wyraźnego i poważnego naruszenia innych przepisów, w tym wykroczenia np. poza cel lub niezbędny zakres postępowania, lub też, że doszło do dokonania czynności nieuzasadnionych przedmiotem i potrzebami tego postępowania, ewentualnie że sposób przeprowadzenia czynności mógł naruszać dobra powódki (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I PK 414/02, OSNP 2004/20/344, z dnia 7 marca 2007 r. II CSK 493/06LEX nr 278669). To nie zostało wykazane. Policja ma obowiązek podejmować czynności operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe w celu: rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw. Przeprowadzenie wywiadu w miejscu zamieszkania potencjalnie poszkodowanego a także przesłuchanie świadka w miejscu zamieszkania nie narusza ani przepisów ustawy o Policji ani norm postępowania karnego. Prowadzenie więc dodatkowych dowodów na okoliczność sfery motywacyjnej funkcjonariuszy Policji jest bezprzedmiotowe, Na marginesie więc tylko można stwierdzić, że przesłuchanie matki powódki łączyło się z przedmiotem postępowania skoro jak twierdzi powódka (k-3) to matka ponosi koszty utrzymania powódki i musi mieć wiedzę o jej sytuacji życiowej. Matka powódki ma 80 lat i już sam wiek mógł uzasadniać przesłuchanie w jej miejscu zamieszkania. Skoro zaś ta osoba miała zostać przesłuchana w warunkach zapewnia swobody wypowiedzi ingerencja w wolności powódki polegająca na konieczności opuszczenia pomieszczenia nie ma charakteru bezprawnego. Na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy o Policji policjanci w toku wykonywania czynności służbowych mają obowiązek respektowania godności ludzkiej oraz przestrzegania i ochrony praw człowieka. Z twierdzeń samej powódki zawartych w piśmie z dnia 13 lipca 2012r. (k-16 akt Ds. 1614/12)wynika jednak, że została poproszona o wyjście. Tym samym zarzut, że powódka została wyrzucona nie jest zasadny i brak jest podstaw do przyjęcia wadliwości ustaleń w tym zakresie. Nie jest też zasadny zarzut pominięcia dowodu z zeznań świadków C. S. (1) i L. S. skoro świadkowie nie zostali zgłoszeni na okoliczność przebiegu zdarzenia lecz na okoliczność wpływu zdarzenia na zdrowie i samopoczucie powódki i utratę przez nią zaufania do wymiaru sprawiedliwości oraz na okoliczność utraty przez świadków zaufania do powódki. Subiektywne odczucia powódki są okolicznością bezsporną a ewentualne wykazanie pogorszenia jej stanu zdrowia czy też potwierdzenie utraty przez świadków C. i L. S. zaufania do powódki nie mogło z przyczyn wyżej podanych prowadzić do uwzględnienia powództwa nawet gdyby świadkowie potwierdzili te okoliczności. W konsekwencji brak było podstaw do zastosowania art. 448k.c. w zw. z art. 24 i 23 k.c. Sąd Apelacyjny uznaje także brak podstaw do przyjęcia odpowiedzialności na zasadach słuszności (art. 417² k.c.) . Podnoszenie przez powódkę pogorszenia jej stanu zdrowia uzasadniało rozważenie także i tej przesłanki. Podzielając stanowisko Sadu Okręgowego w tym przedmiocie można nadto wskazać, że norma ta ma charakter wyjątkowy i nie może być interpretowana rozszerzająco a warunkiem jego zastosowania jest także adekwatność związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zgodnym z prawem działaniem organu a szkodą na osobie, który w tej sprawie nie występuje (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2012 r. II CSK 239/12LEX nr 1293720P). Sąd pierwszej instancji nie naruszył także art. 102 k.c. Przepis ten pozwala w wypadkach szczególnie uzasadnionych na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów. To uznanie pozostawione jest sądowi rozpoznawczemu. Sad Okręgowy w tym przypadku wyważył zarówno okoliczności sytuacji życiowej i zdrowotnej powódki jak i sposób realizacji przez powódkę prawa do sądu. Obciążenie więc powódki kosztami w kwocie 500zł stanowiącej niewielką część kosztów należnych według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy nie było sprzeczne z powszechnym

odczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Apelacja jest więc bezzasadna. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na analogicznych podstawach jak uczynił to Sąd pierwszej instancji (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c.). Skoro jednak Sąd Okręgowy uznał, że powódka może maksymalnie uiścić tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 500zł to dalsze obciążanie jej kosztami postępowania apelacyjnego naruszałoby wskazane przez Sąd Okręgowy słusznościowe przesłanki wynikające z sytuacji życiowej i majątkowej B. S.. Uwzględniono także charakter sprawy i okoliczność, że stan zdrowia powódki stanowi częściowe usprawiedliwienie kierowania przez nią bezzasadnych roszczeń. Wobec powyższego Sąd drugiej instancji odstąpił od obciążenia powódki kosztami postępowania apelacyjnego w całości.